

om Ugen, ikke faar noget Tillæg, selv om hans Arbejdsløshed er langvarig nok, medmindre han har Børn; og i saa Fald faar han 45 Ø. daglig for hvert Barn. Det vil altsaa sige, at den Familieforsørger, som har den Ulykke at være arbejdsløs og samtidig at have 6 Børn, opnaar, hvis der er sikret ham det højeste, der er sikret nogen, nemlig 18 Kr. om Ugen, at faa i alt 34 Kr. 20 Ø. ugentlig. Tror nogen virkelig, at en Familie kan leve af dette Beløb ugentlig i en lang Arbejdsløshedsperiode? Hvis han tror det, tager han fejl, sørgelig fejl. Og denne uheldige Arbejder er dog for saa vidt heldig, som han faar en relativ stor Sum; den, der kun har et Par Børn, faar næsten slet ingen Penge.

Hvis man tænker sig denne Lov gennemført til Afløsning af Loven af 22. December 1920, betyder det altsaa, hvis jeg forstaar ret, fra 1. December en Reduktion for alle arbejdsløse med rundt regnet en Trediedel af, hvad de nu oppebærer. Mener man virkelig efter en Arbejdsløshed som den, vi nu har kendt i mere end et Aar, hvor de samme Mennesker i Tusindvis har gaaet arbejdsløse hele Aaret, mener man virkelig i en saadan Situation at kunne forsvare en Reduktion som den, her er Tale om? Jeg synes det ikke, jeg synes virkelig, at den nuværende Situation i den Grad taler til Alvor en i Mennesket, at jeg vægrer mig ved at tro, at det virkelig kan være Meningen. Og hvis det er Meningen, vil det i hvert Fald være i højeste Grad uforsvarligt. Jeg synes, vi maa gøre os klart, at i en saa omfattende Krisesituation som den nuværende med en saa langvarig Arbejdsløshed bag os er der intet andet at gøre end at indrette os paa at afvente normale Tider og udsætte alt Lapperi paa den Lovgivning, der stammer fra disse abnorme Tider, indtil vi er kommet ind i normale Tilstande. En Fortsættelse af den bestaaende ekstraordinære Lovgivning og en Forbedring af den paa visse Omraader, navnlig en Forbedring, der tager Sigte paa at give de langvarigt arbejdsløse en Hjælp til Opretholdelse af deres Hjem og at sikre de unge, som ikke er i Stand til at skaffe sig Arbejde — og hvem man flere Steder berøver enhver som helst Understøttelse, hvad der selvfølgelig kun medføre Demoralisation —, saa meget, at de kan slaa sig igennem. Det nytter ikke, at man her taler om, at de unge kan rejse ud. Hvor kan de rejse hen? Kan nogen i denne Sal anwise, hvor Tusinder af unge Mennesker kan rejse hen? Det kan man ikke, der er spærret alle Vegne. I gamle Dage kunde de rejse til Tyskland i stor Udstrækning, der var aldrig Vanskeligheder.

Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere kunde i daarlige Perioder herhjemme, tage Randselen paa Ryggen og marchere ned i Tyskland, Svejts og Østrig og finde Arbejde, men nu er alt lukket, intetsteds er Forholdene saa lyse, at man kan taale en Invasion af Tusinder af Arbejdere, selv Amerika, der tidligere var Udvandrerens forjættede Land, er til en vis Grad spærret, kun for et forsvindende Antal kan der blive Tale om Tiladelse til Indvandring i Amerika. Jeg tror, at ogsaa en æret Taler under Forhandlingerne her har sagt, at de unge kan rejse, men hvor kan de rejse hen? Det nytter jo ikke, de rejser Landet rundt herhjemme, der bliver ikke derfor mere Arbejde, og de fleste Steder i Udlandet, hvor der kan være Tale om, at danske Arbejdere kan søge Beskæftigelse, er lukket. Det nytter derfor ikke, at man vedblivende anser det for en forsvarlig Tilstand, at der gaar unge Mennesker omkring, hvem man spiser af med næsten ingen Understøttelse. I heldigste Tilfælde falder de deres Forældre, som maaske selv er arbejdsløse, til Byrde og forøger Nøden i disse Hjem, i uheldigste Tilfælde bliver disse unge Mennesker, som ingen Steder har at ty hen, demoraliseret, naar de staar uden Hjælp, uden Midler til at leve for og med Udsigt til aarelang eller maanedlang Arbejdsløshed. Det kan aldrig virke opløftende, navnlig ikke paa unge Mennesker, og hvad man her kan gøre for at drage de unge ind i nyttigt Arbejde af en eller anden Art og give dem Oplysning, bør man gøre, og hvis man er i Stand til at aabne fremmede Markeder for unge Arbejdere, Gud bevares, lad os saa gøre det, men det maa ske ved Regeringens Bistand, det nytter ikke blot at udslynge den Talemaade, at de unge kan rejse, thi det kan de ikke, man vil ingen Steder have dem.

I Lovforslagets § 31, 5te Stykke, er der Tale om Reglerne for denne Fond og denne ekstraordinære Virksomhed. Man tillægger her, synes jeg, Indenrigsministeren en meget vidtgaaende Myndighed. Hvis man overhovedet skal have denne Lovgivning, vil jeg dog pege paa Faren ved at udstyre Indenrigsministeren med saa stor Myndighed. Jeg har hørt Hundreder af Taler, der drejede sig om det farlige i at have en Indenrigsminister med en saadan enevældig Myndighed til at give Regler og Bestemmelser, og det er vel ikke mindre farligt nu, end det ansaas for at være i 1919 eller 1918. Ydelsen af Hjælp, Understøttelsernes højeste Beløb, Hjælpens Varighed, Ventetiden, Kontrollen, Samarbejdet med Arbejdsløsheds-kasserne og Arbejdsanvisningen, alt dette overlades det